

Sygnatura akt VI Ka 993/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 listopada 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepusa

SSO Arkadiusz Łata (spr.)

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Krystiana Nogłęgo Prokuratora Prokuratury Rejonowej w J. delegowany do Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 r.

sprawy skazanego **R. R. (R.)** ur. (...) w G.

syna H. i K.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 lipca 2016 r. sygnatura akt IX K 314/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok łączny i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Sygn. akt VI Ka 993/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się co do istoty zasadna, a zarazem skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało uchylić zaskarżony wyrok łączny i przekazać sprawę do rozpoznania ponownego Sądowi I instancji. Zapadł on bowiem z obrazą prawa materialnego, a to art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed datą 1 lipca 2015r.

Sąd I instancji zasadnie przyjął, że w przedmiotowym przypadku jako podstawa prawna rozstrzygnięcia zastosowanie znajdą przepisy Rozdziału IX ustawy karnej w wersji sprzed fundamentalnej nowelizacji zasad ustalania zbiegu przestępstw oraz łączenia kar i środków karnych – wprowadzonej na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015r., poz. 396). Wszystkie badane wyroki „jednostkowe” wydane zostały oraz uprawomocniły się przed dniem wejścia w życie powyższego aktu prawnego (tj. przed 1 lipca 2015r.). Tym samym, stosownie do uregulowania przepisu art. 19 ust. 1 teże ustawy karę łączną w odniesieniu do R. R. kształtować należało na gruncie norm dotychczasowych.

Powinnością Sądu orzekającego było w efekcie tego zbadanie, które z czynów objętych poszczególnymi wyrokami pozostają w realnym zbiegu (lub w realnych zbiegach) w sensie art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed datą 1 lipca 2015r. Przepis ów wymagał, by wszystkie przestępstwa, za które dany sprawca został skazany popełnione były zanim zapadł pierwszy - choćby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z nich. Nadto, by za czyny te wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne, lecz podlegające łączeniu.

Sąd orzekający ustalił w przedmiotowym przypadku istnienie dwóch zbiegów przestępstw.

Pierwszy obejmował – wedle Sądu Rejonowego – następujące występki :

- z art. 288 § 1 kk – popełniony w dniu 9 stycznia 2013r. (wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 lutego 2013r. – sygn. akt III K 155/13);
- z art. 279 § 1 kk – popełniony w dniu 5 czerwca 2013r. (pkt. 1 wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 31 lipca 2014r. – sygn. akt III K 1455/13);
- z art. 289 § 2 kk – popełniony w dniu 17 sierpnia 2012r. oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 289 § 2 kk – popełniony w nocy z 16/17 sierpnia 2012r. – oba spięte klamrą konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 3 lutego 2015r. – sygn. IX K 736/13).

W skład drugiego zbiegu miały wchodzić przestępstwa:

- dwa czyny z art. 279 § 1 kk – popełnione w dniu 5 maja 2013r. – oba spięte klamrą konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 września 2013r. – sygn. akt III 864/13);
- trzy czyny z art. 278 § 1 kk – popełnione pomiędzy nocą 6/7 marca 2013r. a nocą 14/15 marca 2013r. – wszystkie spięte klamrą konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 października 2013r. – sygn.akt III K 756/13);
- sześć czynów z art. 278 § 1 kk – popełnionych pomiędzy nocą 5/6 marca 2013r. a nocą 1/2 maja 2013r. – wszystkie spięte klamrą konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk (pkt. 2 wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 31 lipca 2014r. – sygn. akt III K 1455/13).

Stanowisko to – jak słusznie zauważył prokurator – trafne nie jest. Występek z art. 279 § 1 kk z dnia 5 czerwca 2013r. (pkt. 1 wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z 31 lipca 2014r. – sygn. akt III K 1455/13) w żadnym wypadku nie mógł zostać zaliczony w poczet pierwszego zbiegu przyjętego przez Sąd merytoryczny. Datą graniczną był tu przecież dzień 26 lutego 2013r., kiedy to wydany został pierwszy chronologicznie wyrok wyznaczający granice czasowe powyższego zbiegu (wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach – sygn. akt III K 155/13). Wspomniany występek natomiast popełniony był ewidentnie po tej dacie.

Nie istniały zaś najmniejsze przeszkody, by przestępstwo to objąć zbiegiem drugim. Tu bowiem ramy czasowe określała data 26 września 2013r. (dzień zapadnięcia wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach – sygn. akt III K 864/13). Właśnie w obrębie drugiego zbiegu należało rozpatrywać – pod kątem wymierzenia kary łącznej – omawiane skazanie „cząstkowe”. Zbieg pierwszy winien natomiast zostać zredukowany wyłącznie do trzech pozostałych czynów.

W konsekwencji konfiguracji obu zbiegów stwierdzonych przez Sąd merytoryczny i co za tym idzie ramy, w których możliwe było wymierzenie obu wchodzących w rachubę kar łącznych – nie pozwalały się zaakceptować, pozostając wprost w sprzeczności z regułami wynikającymi z art. 85 kk w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. Winny one wyglądać odmiennie. Wadliwe w efekcie były (z wyjątkiem pkt. 6) wszystkie dalsze rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku łącznym, co spowodowało iż orzeczenie to nie mogło się ostać.

Sąd odwoławczy zdecydował zatem do uchylenia zaskarżonego wyroku łącznego i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania nie uwzględniając wniosku oskarżyciela publicznego o jego zmianę i ukształtowanie kar łącznych

samodzielnie – w postępowaniu drugoinstancyjnym. Uznał bowiem w pierwszym rzędzie, że dla prawidłowego orzekania niezbędne będzie przeprowadzenie przewodu sądowego na nowo i w całości w obliczu konieczności wzięcia pod rozwagę odmiennego „składu” poszczególnych zbiegów, jak również innych niż dotąd granic dopuszczalnych rozmiarów obu kar łącznych. Po wtóre, Sąd Okręgowy orzeka już tylko prawomocnie, co pozbawia w praktyce strony wszelkich możliwości zaskarżenia takiego wyroku w zwyczajnym trybie odwoławczym.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie w materii wydania wyroku łącznego w całości i w pełnym dotychczasowym zakresie z uwzględnieniem prawidłowo ukształtowanych zbiegów przestępstw. Weźmie też pod uwagę kolejne – szóste skazanie R. R. uwidocznione w jego karcie karnej (vide: k 101–102) z wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 marca 2015r. – sygn. akt III K 1533/14 za czyny z art. 226 § 1 kk oraz z art. 222 § 1 kk. Rozważy równocześnie, czy w zakresie skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 października 2013r. – sygn. akt III K 756/13 istnieją warunki do kontrawencjonalizacji, skoro ciągiem przestępstw objęty został między innymi czyn z art. 278 § 1 kk, gdzie rozmiar szkody wyniósł 300 – zł.

Orzeczono zatem jak wyżej.